monah Savatie

Adio Uniune Sovietică, bun întâlnişul Uniune Europeană…

Istoria se repetă. Sau, dacă ar fi să vorbim cu cuvintele înţeleptului Solomon, nimic nou sub soare. Mai ales ideea unificării şi a păcii nu este deloc nouă. A te arăta entuziasmat de ea este mai degrabă un semn de imaturitate civică, decât un imbold spre mai bine? n general, orice r? una necugetată nu este decât o lucrare de moment a sângelui, a firii noastre vătămate. Iar binele firii căzute nu este adevăratul bine. Gustave le Bon, un psiholog şi sociolog francez contemporan, găseşte că anume pe astfel de sentimente de zidesc miturile politice. Masele, spune el, sunt ca o femeie, niciodată nu ştii ce vor face. Totuşi, aşa cum există don-juani, profesionişti în a manipula femeile, exista şi don-juani politici, profesionişti în a manipula şi a supune masele.

Metodele de manipulare a maselor, de regulă, sunt foarte simple. Orice complicaţie? într-o astfel de metoda nu va da roade? într-un cuv? ni, totul se face ca pentru naivi, pentru că lucrurile simple le cercetează cu adevărat prea puţini. Cu atât mai simplu stau lucrurile cu poporul nostru. Noi am fost crescuţi în incubatorul utopismului sovietic. Şi, de aceea, suntem nişte buni înghiţitori de idei şi de fantome. Poporul nostru încă mai sta cu gurile galbene căscate în cuibul propriei neputinţe, aşteptând e? nd va veni vreo pasăre cu o idee familiară în cioc. Şi ideea aceasta nu a în? rziat să vină din partea regizorilor politici. Mă refer la ideea Uniunii Europene, care nici nu putea înlocui mai bine o altă Uniune, ştim noi care.

Vreau să observăm câteva mişcări impresionante. Fiecare îşi aminteşte motivele pentru care s-a cerut dărâmarea Uniunii Sovietice, motivele erau unele naţionale. Adică, dintr-odată fiecare republică a început să aspire energic la idealurile sale naţionale şi naţionaliste. Anume ideea naţionalităţii a fost catalizatorul care a aprins masele. În scurt timp scopurile propuse au fost atinse. S-a cerut şi s-au obţinut nu numai limba, steagul şi dreptul la istorie, ci chiar şi o monedă naţională. Dar nu au trecut bine nici zece ani, ca acelaşi popor ameţeşte de bucurie la ideea aderării la o Uniune în care să nu mai existe principii naţionale şi nici confesionale şi să circule o singură monedă – euro. O Uniune în care toţi vor fi fericiţi!

Liderii politici care promovează ideea aderării la Uniunea Europeană şi totodată spun că îşi iubesc poporul nu sunt sinceri.

Numai un schizofren poate crede că un popor ca cel român, bulgar sau ceh va putea supravieţui în condiţiile descrise de europenişti. Moneda unică în scurtă vreme va duce la o limbă unică, ceea ce se în? mpla deja. Iar limba aceasta se pare că nu va fi niciodată româna. Anume pe teren economic? n e? tiva zeci de ani limba rom? na, bulgara sau ceha vor rămâne doar? n manuale. Cred că mulţi ştiu că deja se prevede ca toate lucrările cu caracter ştiinţific să fie scrise în limba engleză, încă în anul 1998 această măsura s-a aplicat la examenele de licenţă la Facultatea de Matematică din Bucureşti (cred că şi la altele pe care nu le ştiu eu). Mulţi autori de literatură au şi început să-şi scrie operele în „limbile de circulaţie europeană".

Dar un capitol aparte? n acest proces de depersonalizare a popoarelor europene este, fără îndoială, credinţa, credinţa ortodoxă a românilor, bulgarilor, să rbilor, etc. Anume? n aceasta temelie a poporului nostru, idealul şi rostul nostru pe pământ, au lovit ne? ni? rziat bunii cunoscători ai lucrurilor. Scopul este unul politic şi economic, nicidecum unul de convertire la alte religii. Situaţia este identică cu cea din perioada lui Leon Isaurul (Începutul sec. VIII), e? nd acesta a pornit lupta? împotriva icoanelor. Fără îndoială, Leon era prea puţin teolog ca să-şi motiveze prigoana din punct de vedere doctrinar. Scopul lui nu era de a proteja Biserica de „idolatrie", după cum se susţinea oficial, ci pur şi simplu de a înlătura elementul care îi despărţea pe creştini de iudei şi musulmani. Noi ştim că atât iudeii, e? t şi musulmanii au? n comun refuzul obsedant al posibilităţii sfinţirii materiei, în cazul dat icoană, pe care o considera idol. Şi atunci, Leon, ascultând sfaturile lor, hotărăşte să elimine icoanele din cultul creştin, crezând că îi va? mpaca astfel pe toţi. Mulţi îşi mai amintesc scandalul din această iarnă ce s-a stârnit? n Rom? mă atunci e? nd Parlamentul a avut ideea să interzică sărutarea icoanelor în biserici din motive „igienice". Şi asta într-o ţară în care nu demult se votase ortodoxia ca religie de stat, de către acelaşi parlament. Poate asta va deschide un pic ochii asupra felului în care unele organizaţii cu scopuri „nereligioase" din afara încearcă să dezbine prin Biserică.

Ideea ecumenismului, a unificării tuturor religiilor, vizitele papale, fluxul de literatură porno-mistica nu sunt dec? t metode de a ameţi taurul? n arena. Cruciadele Vaticanului nu au? neetat niciodată, inchiziţiile războinice din evul mediu au evoluat în zilele noastre? n unele mai subtile, spirituale. Inchizitorii nu mai fr? nu oase, fr? nu

conştiinţe. Cine a urmărit efectele devastatoarei vizite papale în România şi aproape insesizabilă hirotonie de către însuşi Papa a episcopului catolic pentru Moldova, va cunoaşte în scurtă vreme rostul acestei semnificative tăceri şi inactivităţi părelnice a episcopatului catolic din Moldova. Ceea ce ne îndreptăţeşte să suspectăm Vaticanul de manevre politice, dincolo de faptul de a activă ca stat în stat, să ni chiar acţiunile şi declaraţiile papei cu privire la religii cum ar fi islamul, hinduismul şi altele, declaraţii care nu contrazic doar dogmele ortodoxe, ci chiar şi pe cele romano-catolice. De aceea ele sunt viclene şi false, ne pare rău.

Urmările sunt triste. Călugării români părăsesc masiv ţară pentru a scăpa de presiunile tacite din partea episcopilor. Grecii să ni pur şi simplu nevoiţi să pună interdicţie fluxului de călugări români pe Muntele Athos. Rom? nii pleacă? n Rusia, Georgia, Serbia – tari în care Biserica şi-a conservat tezaurul doctrinar şi dogmatic. Desigur, despre asta nu se vorbeşte cu voce tare, nici despre cărţile catolice care pur şi simplu au scos din biserici pe Sfinţii Părinţi. Mult mai de cinste sunt, de exemplu, albumele foto de felul „Trei zile dintr-un mileniu” dedicat vizitei Papei? n România? n care preoţi ortodocşi săruta mâna papei şi chiar se împărtăşesc în piaţă la messa catolică. Un astfel de album costa 400 de mii de lei romaneşti. Din experienţa personală spun că în România de azi exista o cenzură în materie de idei religioase, anume ortodoxe, cam cum? mi? nehipui cenzura comunistă de altă dată. Mina de fier a noului imperiu „care ne m? na spre fericire” a şi început să se resimtă. Mulţumim lui Dumnezeu ca la noi încă se mai pot publica articole ca acesta într-un ziar de circulaţie naţională, dar nu pe mult timp.

Două carii ieşite din aceeaşi găoace rod astăzi poporul nostru: ecumenismul pe plan religios şi ideea Uniunii Europene pe plan politic şi economic. Aceste două idei sunt utopii, lucruri imposibil de realizat chiar şi pur teoretic.

Din punct de vedere religios nu este momentul să explic, cât priveşte cel economic şi politic, el este asemănător cu cel sovietic. „Europa” ne-a vândut ideea de a ieşi de sub cizma sovietică, iar noi, din obişnuinţă, am început să o aprovizionăm cu materie primă la preţuri de nimic. Mitul Americii în care toţi merg pe jeepuri şi al Europei în care toţi vor deveni miliardari nu este decât o creaţie virtuală ca şi mitul sovietic. Citiţi un foarte bun roman al laureatului premiului

Nobel, John Steinbek „Şoareci şi oameni”, despre societatea americană de la sate şi o să mă înţelegeţi. America în care toate femeile au 180 şi 58 în talie, şi nimeni n-are carii este o fantomă. Dimpotrivă, statisticile îi arătă pe americani ca pe un popor suficient de urât, care are mari necazuri cu obezitatea şi în genere cu bolile fizice şi psihice. Iar europenii sunt at? t de inculţi? ne? t studenţii noştri de la facultăţile de artă, când pleacă în exursii? n e? te va săptămâni (pentru că nu li se permite să treacă tablouri la vamă) le bat toate valorile naţionale, ce-i drept cu kitsch-uri, ca acestea plac pseudoelitelor europene. Vreau să ne gândim cam cum arată pe dinăuntru un francez când se adună în piaţă la mitinguri împotriva adidaşilor din piele „din milă pentru animale”, dar nu-i este milă de „animalele” care se sacrifica zilnic în casele de toleranţă şi nici de cele care îşi ucid ca scroafele propriii prunci.

Să ne amintim numai de vizită lui Brigide Bardot în România şi de obsesia ei cu castrarea câinilor vagabonzi, tot Guvernul s-a umflat de entuziasm! Şi Primarul Viorel Lis şi multe personalităţi politice se înghesuiau să încapă în televizor cu stafiditul sex-simbol de altă dată.

Într-un cuv? ni, nu tot ce se vede la televizor e şi adevărat, mai bine să coborâm din lumea fantomelor şi să încercăm să ne adaptăm la condiţiile realităţii. Dar chiar dacă am şi ajunge, la urma urmei, să iasă ţăranii noştri de sărbători la hora cu hamburgerii în mină, nu cred că este un ideal.

Uniunea Europeană este un fel de „rai iehovist” în care negrii şi chinezii mănâncă toată ziua banane şi se joacă cu leii şi păunii. Aceleaşi metode de îndobitocire, la comunişti şi la europenişti. Fără nici cea mai mică schimbare. Mi-aduc aminte că am participat şi eu la expoziţiile de pictură pionereşti la care? întotdeauna ieşea pe locul? ni? i lucrarea? n care o horă de copii negri, galbeni, roşi şi „europeni” zâmbeau fericiţi. Iar trei ani în urmă am avut ocazia să asist la deschiderea unei astfel de expoziţii (la Muzeul Naţional de Istorie) organizate de UNESCO la Chişinău. Aceleaşi desene cu negri şi chinezi erau aplaudate cu o frenezie stânjenitoare. Nimeni nu-şi dădea seama că aplauda spălarea propriului creier.

Nu vreau să vorbesc despre bogăţiile virtuale pe care şi le închipuie fiecare moldovean e? nd se g? ndeşte la Europa, e banal. Asta mi-aduce aminte de fantasmele copiilor sovietici de la sate. Discuţia preferată a sărmanilor începea cu cuvintele: „Ce zici, dacă ai găsi acum

un tort mare-mare, ce-ai face?” şi fiecare începea să se laude cam cât de mult tort ar putea să mănânce. Pe urma treceau la harbuz, la mandarine şi la „cârnat de ciocolată”. Copiii de atunci acum sunt tinerii care pleacă la „zarabotca” în Grecia şi Italia, şi discuţiile lor acum, desigur, încep cu „dacă ai avea o casă cu trei etaje”...

Este frumoasă această naivitate a noastră, fără îndoială, dar nu trebuie să o transformăm în unealta propriei sinucideri. Chiar? ndrăznesc să vorbesc despre o sinucidere colectivă, sinuciderea unei naţiuni, a unei tradiţii, a unei culturi. Zece ani? n urma strigăm? n piaţa şi ne băgăm sub tancuri pentru a ne obţine propria istorie şi cultura, tăceam ca elefanţii în semn de protest e? nd ni se adresa cineva? n limba rusă. Astăzi plătim bani ca să învăţăm engleză şi dansăm de ameţim pe muzica de bulevard americană şi chiar aborigena. Atât de intime au devenit pentru noi timpanele şi zurgalăii canibalilor din junglă, inc? t? i purtam? ntipăriţi pe haine, şi aş spune că în primul r? nd pe creier! Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar trebuie să spun că foarte multe dansuri de discoteca nu sunt altceva dec? t prelucrări ale unor ritualuri şi invocări la care normal se aduc şi jertfe omeneşti sau cel puţin animale, şi chiar formaţii ca Beatles, a fost un promotor al sectei krisnaite în America şi nu numai, fapt care i-a făcut pe mulţi să „joace” şi să fredoneze mantra „hâre krisna”. Pentru a ne convinge e suficient să deschidem un dicţionar de istoria religiilor la capitolul şamanism sau woodu.

Adică, tinerii noştri care sunt convinşi că nu sunt deloc religioşi şi râd cu? nu? mfare, nici nu-şi dau seama că sunt participanţi activi la ritualuri tainice şi că, în fond, se sacrifica zeilor, unor zei necunoscuţi. Nu mă refer la formaţii gen „Napalm Death”, „Sepultura” sau „Slayer”, care sunt sataniste declarate, ci anume la cei mai „paşnici” dintre ei, la un Santana, Bob Dylan, Beatles – „pacifiştii” anilor ’60. Sinuciderile sau alienările fanilor sunt deja fapte comune.

Dar nu numai muzica de discoteca a fost afectată de valul de păgânism şi idolatrie, ci toate sferele activităţii umane, încep? nd de la arta şi cultura şi terminând cu medicina şi economia. Teosofia, vizitele extraterestre, bio şi energo medicină, clonările şi alte obsesii pe drept diabolice au pus stăpânire pe viaţa noastră. Ce să mai spun de ruşinoasele sex shopuri, ca toată viaţa noastră a devenit un sex-shop! Desigur, foarte multă varietate. Dar vreau să ne amintim câteodată ca în timp ce vreouna din fetele frumoase? şi cumpăra chiloţi pe dolari,

iar alte zeci de mii stau zilnic pe masa de operaţie pentru procedura bine cunoscută, exista băbuţe în sate care le aşteaptă să vină de Paşte acasă. Tristă privelişte, nu merită.

Este greu să găseşti astăzi un loc pe pământ unde să nu se audă muzica, să o numim cu blândeţe, de spiritualizata. Tocmai o fată din categoria expusă mai sus răspundea cu multă dulceaţă la întrebările telefonice, emisiune radio tipic euro-americană. Şi brusc, din vacarmul pornografic şi animal două cuvinte m-au făcut să o iubesc pe fata aceea. Cuvinte pe care toţi le spunem în această perioadă, dar nu toţi le înţelegem: „HRISTOS A ÎNVIAT!” Aceasta este o formulă tradiţionala de salut la maldoveni care se spune de la Paste până la înălţare. După aceea convorbirea a continuat normal, despre ceea ce se discuta acolo. Totuşi este un început. Adevărat a înviat…